

Sygn. akt II AKa 98/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2016r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński (spr.)

Sędziowie: SA – Paweł Rysiński

SO (del.) – Ewa Gregajtys

Protokolant: – sekr. sąd. Piotr Grodecki

przy udziale Prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2016 r.

sprawy H. T. D., syna V. K. i T. H. z domu V., urodz. (...) w N. w W.

oskarżonego z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 9 listopada 2015 r. sygn. akt XVIII K 5/15

I. Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uchyla pkt 4 zaskarżonego wyroku dotyczący orzeczenia na podstawie art. 46

§ 1 k.k. względem oskarżonego obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem.

II. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zasądza od oskarżonego H. T. D. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w tym 10.300 zł (dziesięć tysięcy trzysta) złotych tytułem opłaty za drugą instancję.

UZASADNIENIE

Prokuratura oskarżyła H. T. D. o to, że:

- w okresie od 7 do 14 listopada 2013 roku w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod firmą (...) w W., przywłaszczył mienie znacznej wartości w kwocie 74.466,26 USD, stanowiącej równowartość 232.783,08 zł, w ten sposób, że wbrew postanowieniom zawartej w dniu 2 lutego 2011 r. między (...) w W. a K. (...) z siedzibą w G. umowy o nr (...) nie wpłacił na rachunek B. (...) o nr (...) kwoty 232.783,08 zł, którą uzyskał z dokonanych w okresie od 7 do 14 listopada 2013 roku w prowadzonym przez niego punkcie przy ul. (...) (...) w W. wpłat dokonanych przez klientów tytułem realizacji przekazów zagranicznych W. (...), mimo iż za pośrednictwem (...) dokonano realizacji tych przekazów ze środków finansowych (...) S.A. do poszczególnych agencji (...), czym działał na szkodę K. (...)

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 9 listopada 2015 r. oskarżonego H. T. D. w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że:

1. w okresie od 7 listopada do 14 listopada 2013 roku w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod firmą (...) w W., przywłaszczył mienie znacznej wartości w kwocie 74.466,26 dolarów amerykańskich USD, stanowiące równowartość 232.783,08 złotych polskich, w ten sposób, że wbrew postanowieniom zawartej w dniu 2 lutego 2011 r. między (...) w W. a Kantor (...) S.A. z siedzibą w G. umowy o nr (...) nie wpłacił na rachunek B. (...) o nr (...) wskazanej kwoty, którą uzyskał z dokonanych w okresie od 7 do 14 listopada 2013 roku w prowadzonym przez siebie punkcie przy ul. (...) (...) w W. wpłat dokonanych przez klientów tytułem realizacji przekazów zagranicznych W. (...), mimo iż za pośrednictwem (...) dokonano realizacji tych przekazów ze środków finansowych B. (...) w W. do poszczególnych agencji (...), czym działał na szkodę B. (...) w W., tj. popełnienia czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym sprzed nowelizacji na mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym sprzed nowelizacji na mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 294 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym sprzed nowelizacji na mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym sprzed nowelizacji na mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby;

3. na podstawie art. 33 § 1,2,3 k.k. orzekł względem oskarżonego karę 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przyjmując, iż jedna stawka dzienna grzywny odpowiada kwocie 200 zł (dwustu złotych);

4. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym sprzed nowelizacji na mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł względem oskarżonego obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę kwoty 232.783,08 zł (dwieście trzydzieści dwa tysiące siedemset osiemdziesiąt trzy złote osiem groszy) na rzecz B. (...) w W.;

5. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowody rzeczowe wymienione w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) (...) pod pozycją od 1 do 104 na karcie 296-300 nakazał pozostawić w aktach sprawy;

6. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 24 lipca 2014 r. do dnia 25 lipca 2014 r., który to okres odpowiada 4 (czterem) stawkom dziennym grzywny;

7. na podstawie art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 12162,34 zł (dwanaście tysięcy sto sześćdziesiąt dwa złote trzydzieści cztery grosze) tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 10.300 zł (dziesięć tysięcy trzysta złotych) tytułem opłaty.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego w całości na korzyść.

Obrońca na mocy art. 427 § 1 k.k. oraz art. 438 pkt 1, 2, 3 k.p.k. orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego, tj.:

1) art. 46 § 1 k.k. poprzez orzeczenie o naprawieniu obowiązku naprawienia szkody w tym trybie i kierowanie się wyłącznie kompensacyjnym charakterem środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody, przy braku zastosowania art. 56 k.k.;

2) art. 284 § 2 k.k., albowiem wypełnienie znamion przywłaszczenia nie stanowi sam fakt niewywiązania się oskarżonego z postanowień zawartej umowy, skutkujący wypowiedzeniem takiej umowy;

2. obrazę przepisów postępowania, tj.:

1) art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez sumaryczne wyliczenie dowodów, na podstawie których Sąd I instancji orzekający w niniejszej sprawie ustalił stan faktyczny w przedmiotowej sprawie;

2) art. 415 § 5 zd. 2 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01.07.2015 r. poprzez jego niezastosowanie, a z którego to przepisu wynika, że obowiązku naprawienia szkody nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania (sprawa z powództwa B. (...) przeciwko Kantor (...) S.A. z udziałem oskarżonego w związku z roszczeniem o zapłatę 232.783,08 złotych polskich stanowiących równowartość 74.466,26 USD toczy się w Sądzie Okręgowym w Warszawie pod sygn. akt XX GC 1257/14) albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono;

3) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów w zakresie oceny:

a) wyjaśnień oskarżonego w części, w której Sąd I instancji nie dał wiary, podczas gdy jego wyjaśnienia były spójne i logiczne oraz wzajemnie uzupełniające i korespondujące z zeznaniami świadków T. T. H., P. D. i A. D. oraz jego konsekwentnymi wyjaśnieniami złożonymi na wszystkich etapach postępowania, w tym już w fazie zatrzymania;

b) zeznań świadka T. T. H. w części, w której Sąd I instancji nie dał wiary, podczas gdy doświadczenie życiowe uczy, że małżonkowie będący w trakcie procesu rozwodowego i batalii o ustalenie władzy rodzicielskiej oraz miejsca zamieszkania wspólnych małoletnich dzieci pozostają zazwyczaj w silnym konflikcie, co winno prowadzić do wniosku, że świadek ten nie miał interesu by w świetle korzystnym przedstawiać oskarżonego i jego działalność, co w efekcie finalnym skutkowało błędami w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie, że nie doszło do napadów na oskarżonego, przywłaszczenia pieniędzy oskarżonego przez jego trzech byłych pracowników pochodzenia (...), oraz że nie doszło do zagubienia pieniędzy przez synów oskarżonego, tj. P. i A. D., a co miało wpływ na uznanie winy oskarżonego;

c) zeznań świadków P. D. i A. D. w części, w której sąd I instancji nie dał wiary, podczas gdy ich zeznania były spójne i logiczne oraz wzajemnie uzupełniające i korespondujące z zeznaniami T. T. H. i konsekwentnymi wyjaśnieniami oskarżonego złożonymi na wszystkich etapach postępowania, w tym już w fazie zatrzymania;

d) materiału dowodowego poprzez pominięcie przy orzekaniu faktu, iż z 68 transakcji na łączną kwotę 232783,08zł w okresie 7-14.11.2013r. dokonały osoby, którym bank przydzielił numery: (...) (T. T. H. - żona oskarżonego), (...) H. T. D. - oskarżony) oraz (...) (P. D. - syn oskarżonego), co miało wpływ na błędy w ustaleniach faktycznych, iż wszystkie transakcje dokonał oskarżony i jemu należy jedynie przypisać za to odpowiedzialność prawną;

3. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miały wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, iż:

a) oskarżony przywłaszczył mienie znacznej wartości w kwocie 74.466,26 USD (232.783,08 PLN),

b) oskarżony dokonał czynu na szkodę B. (...)

w sytuacji gdy ocena całości materiału dowodowego (m.in. umowa z 02.02.2011 r., porozumienie z 03.03.2011 r., zeznania świadków i wyjaśnienia oskarżonego) przy zastosowaniu art. 7 k.p.k. prowadzi do odmiennych wniosków, tj.:

- w zachowaniu oskarżonego nie można dopatrzeć się znamion czynu zabronionego z art. 284 § 2 k.k.;

- pokrzywdzonym nie jest w niniejszej sprawie B. (...);

co zostało potwierdzone zeznaniami świadków R. P., H. Ł., M. Ł. i załączonymi do sprawy dokumentami, które znalazły się w uznanym przez sąd materiale dowodowym, podczas gdy sąd I instancji nie dokonał całościowej oceny i analizy materiału dowodowego, uznając jednocześnie go za całkowicie wiarygodny;

c) P. D. i A. D. nie zagubili pieniędzy oskarżonego;

d) nie doszło do przywłaszczenia pieniędzy oskarżonego przez jego trzech byłych pracowników pochodzenia (...);

e) oskarżony miał dokonywać wpłat na wskazane rachunki do następnego dnia do godz. 11:00 licząc od momentu wpłaty dokonanej przez klienta, podczas gdy z dokumentu porozumienia z dnia 03.03.2011 r., jak i zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonego wynika, że oskarżony miał rozliczać się w terminie (zasadniczo) 3 dni roboczych;

4. z daleko idącej ostrożności procesowej podniósł ponadto, na podstawie art. 438 pkt. 4 k.p.k., zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary.

W konsekwencji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesiona przez obrońcę oskarżonego apelacja jest zasadna jedynie w części, a mianowicie odnośnie zarzutu obrazy art. 46 § 1 k.k., w pozostałym zaś zakresie zarzuty oraz wnioski końcowy nie zasługują na uwzględnienie.

Odnośnie zarzutu zawartego w pkt 2 omawianej apelacji, to stwierdzić należy, że w przedmiotowej sprawie doszło do obrazy art. 415 § 1 k.p.k.

Z treści wskazanego przepisu tj. art. 415 k.p.k. zmienionego przez art. 5 pkt 31 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 396), wynika, że nawiązki na rzecz pokrzywdzonego, obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono (zd. 2 art. 415 § 1 k.p.k.). Należy zaznaczyć, że w takim brzmieniu art. 415 k.p.k. obowiązuje od dnia 1 lipca 2015 r. i ma on zastosowanie w przedmiotowej sprawie bez względu na to, kiedy wpłynął do Sądu akt oskarżenia. Obrońca oskarżonego powinien zatem zarzucić w swojej apelacji obrazę art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k. a nie art. 415 § 5 zd. 2 k.p.k., gdyż w dacie wydawania wyroku przez Sąd Okręgowy przepis ten obowiązywał i nadal obowiązuje we wskazanym wyżej brzmieniu tj. zawiera jedynie 1 i § 2.

Błędne wskazanie przez obrońcę oskarżonego § 5 art. 415 k.p.k. zamiast § 1 tego przepisu nie ma jednak żadnego wpływu na kwestię jego zasadności. Sąd Apelacyjny w toku postępowania odwoławczego ustalił bowiem, że w pełni potwierdził się fakt podniesiony przez skarżącego, że B. (...) w dniu 30 lipca 2015 r. wystąpił z pozwem o zapłatę w postępowaniu nakazowym (który wpłynął do Sądu Okręgowego w Warszawie 4 sierpnia 2014 r.), kwoty 232.784 zł przez pozwanego tj. K. (...) z siedzibą w G..

Powyższe roszczenie cywilne stanowi równowartość 74.466,26 USD i wynika z czynu przypisanym oskarżonemu H. T. D. w wyroku z dnia 9 listopada 2015 r. Zatem w opisanej sytuacji Sąd Okręgowy zasądzając na podstawie art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym sprzed nowelizacji ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), w zw. z art. 4 § 1 k.k. obowiązek naprawienia szkody dopuścił się obrazy wspomnianego art. 415 § 1 k.p.k. Sąd ten powinien bowiem przed zasądzeniem z urzędu kwoty 232.783,08 zł na rzecz B. (...) w W. poczynić ustalenia, czy roszczenie wynikające z popełnienia przez oskarżonego przestępstwa nie jest przedmiotem innego postępowania.

Konsekwencją uwzględnienia omawianego zarzutu przez Sąd odwoławczy jest zmiana zaskarżonego wyroku przez uchylenie rozstrzygnięcia zawartego w pkt 4 dotyczącego orzeczenia na podstawie art. 46 § 1 k.k. względem

oskarżonego obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Zaznaczyć także w tym miejscu należy, że w ocenie Sądu Apelacyjnego dla zasadności zarzutu obrazy art. 415 § 1 k.p.k. nie ma żadnego znaczenia fakt, że oskarżony nie jest stroną (pozwany) w toczącym się postępowaniu cywilnym. Z treści wskazanego przepisu wynika bowiem że istotna jest jedynie tożsamość roszczenia wynikającego z popełnienia przestępstwa i wynika ona z dołączonego do materiału dowodowego w trybie art. 394 § 2 k.p.k. pozwu o zapłatę w postępowaniu nakazowym.

W sytuacji, gdy Sąd odwoławczy zmienił we wskazanym zakresie zaskarżony wyrok i uchylił oparty o art. 46 § 1 k.k. obowiązek naprawienia szkody przez oskarżonego, nie ma żadnej potrzeby merytorycznego odnoszenia się do zarzutu obrazy art. 46 § 1 k.k. i braku zastosowania art. 56 k.k. gdyż ze wskazanych wyżej powodów powyższy zarzut uznać należy za bezprzedmiotowy.

Odnosząc się zaś do pozostałych zarzutów podniesionych przez autora apelacji należy stwierdzić, że w określonej części są one wewnętrznie sprzeczne. obrońca oskarżonego zarzucił bowiem w pkt 1 ppkt 2 obrazę prawa materialnego tj. art. 284 § 2 k.k. a jednocześnie w dalszej części i apelacji postawił zarzuty obrazy przepisów postępowania i błędów w ustaleniach faktycznych. Taki sposób konstrukcji petitum omawianego środka zaskarżenia powoduje, że skarżący jednocześnie kwestionuje dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne oraz subsumpcją tych ustaleń poprzez zarzut obrazy art. 284 § 2 k.k. Tymczasem jest oczywiste i wynika to z jednolitego i utrwalonego orzecznictwa zarówno Sądu Najwyższego jak również Sądów Apelacyjnych, że zarzut obrazy prawa materialnego z części szczególnej Kodeksu karnego może być postawiony dopiero wówczas gdy w całości akceptowane są ustalenia faktyczne.

Bez względu jednak na powyższą formalną wadliwość analizowanej apelacji we wskazanym zakresie uznać należy, że podniesione przez skarżącego zarzuty obrazy art. 424 § 1 pkt 1 pkt, 7, art. 284 § 2 k.k. oraz zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych nie są zasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

Odnosnie zarzutu obrazy art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. to stwierdzić należy, że sporządzone przez Sąd meriti pisemne motywy zaskarżonego wyroku pozwalają na dokonanie jego instancyjnej kontroli. Ponadto z treści art. 455a k.p.k. wynika, że nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k.

Za całkowicie chybiony i bezpodstawny uznać również należy zarzut obrazy art. 7 k.p.k. zawarty w pkt 3 a, b, c i d omawianej apelacji. Wbrew twierdzeniom skarżącego dokonana przez Sąd I instancji ocena wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków: T. T. H., P. D. i A. D. oraz pozostałego materiału dowodowego nie nosi cech dowolności. Wymaga podkreślenia fakt, że zarzut obrazy art. 7 k.p.k. może być uznany za trafny i zasadny ale wówczas jeżeli zostanie wykazane jakich konkretnie uchybień i nieprawidłowości w ocenie materiału dowodowego dopuścił się Sąd meriti.

Z treści omawianych zarzutów oraz ich uzasadnienia nie wynika zaś, że dokonana przez Sąd Okręgowy ocena wskazanych dowodów zawiera błędy natury faktycznej lub logicznej, sprzeczna jest z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd meriti dokonał wnikliwej, wszechstronnej analizy i oceny zebranych w sprawie dowodów w tym wyjaśnień oskarżonego i w sposób wyczerpujący i logiczny odniósł się do poszczególnych twierdzeń oskarżonego dotyczących utraty środków pieniężnych w wyniku „niezależnych od niego zdarzeń losowych oraz popełnionych na jego szkodę przestępstw”. Argumenty Sądu zawarte na str. 4 – 6 uzasadnienia są logiczne i przekonujące i w całej rozciągłości zasługują na akceptację Sądu odwoławczego. Brak jest również podstaw, aby zakwestionować ocenę zeznań świadków T. T. H. oraz P. D. i A. D. zawartych na str. 7 – 10 pisemnych motywów wyroku. Wbrew twierdzeniom skarżącego nie można uznać, że zeznania wymienionych świadków były spójne, wzajemnie uzupełniające i korespondują z wyjaśnieniami oskarżonego. Sąd Okręgowy zasadnie w tym zakresie zauważył, że świadkowie P. D. i A. D. wskazywali zupełnie inne kwoty jakie mieli zgubić, niż oskarżony w swoich wyjaśnieniach, zaś jego żona T. T. H. wskazywała zupełnie inne, niż oskarżony okoliczności dotyczące utraty pieniędzy.

Skoro więc Sąd meriti nie dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k. przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, to brak jest również merytorycznych podstaw do kwestionowania dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych gdyż znajdują one pełne oparcie w zgromadzonych w sprawie dowodach, które Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne. Nie

można zatem podzielić stanowiska skarżącego, że Sąd meriti dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie okoliczności wymienionych w pkt 3a, b, c, d i e. Ponadto podkreślić należy, że z treści art. 438 pkt 3 k.p.k. wynika, że dla skuteczności tego rodzaju zarzutu konieczne jest wykazanie wpływu błędnych ustaleń na treść wyroku. Tymczasem część okoliczności które podnosi skarżący nie ma znaczenia dla kwestii ustalenia odpowiedzialności oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu i dotyczy to chociażby pkt c, d i e.

Zdaniem Sądu odwoławczego nie jest zasadny również zarzut rażącej niewspółmierności kary podniesiony „z daleko idącej ostrożności procesowej”. Nie można w żaden sposób zaakceptować stanowiska autora apelacji, że kara 2 lat pozbawienia wolności orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat nosi cechy rażącej surowości i nie uwzględnia zachowania oskarżonego po popełnieniu przestępstwa. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd meriti miał na uwadze wszystkie elementy podmiotowe i przedmiotowe oraz okoliczności łagodzące i obciążające oskarżonego.

Uznać zatem należy, że wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna do stopnia jego winy oraz stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu a w związku z tym brak jest podstaw do zmiany wyroku w tym zakresie.

Odnośnie zaś zarzutu obrazy prawa materialnego tj. art. 284 § 2 k.k. to wskazać należy, że wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd meriti nie przyjął, że wypełnienie znamion przywłaszczenia stanowi sam fakt niewywiązywania się oskarżonego z postanowień zawartej umowy, skutkujący wypowiedzeniem takiej umowy.

Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku (str. 12 – 15) wynika bowiem, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej wykładni art. 284 § 2 k.k. oraz art. 294 § 1 k.k. i 12 k.k. i wykazał w sposób logiczny i przekonujący, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycje określone we wskazanych przepisach Kodeksu karnego. Sąd odwoławczy nie znalazł zatem podstaw aby uwzględnić całkowicie gołosłowny i bezpodstawny zarzut obrazy art. 284 § 2 k.k.

Resumując powyższe rozważania stwierdzić należy, że poza uchybieniem zawartym w pkt 4 zaskarżonego wyroku ze wskazanych wcześniej powodów brak było podstaw do uwzględnienia wniosku końcowego apelacji o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono zaś na podstawie art. 634 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k.